

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dien en men droeft.

Diese COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve les Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de halfjaarsten f 8.00; voor de geheele Rijk. Brieven, Gelden, enz. FRANCO te adresseren aan het Bureau der COURANT.

ZATURDAG, 27 MAART.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f. 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents per regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents regelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 26 Maart.

De Tweede Kamer heeft hantelende Zaterdag besloten over het voorstel tot verhoging van hoofdst. IV der Staatbegrooting ten dienste der rijkspolitie. Onze lezers zullen zich herinneren, dat bij de beraadslagingen over de begrooting de post der politie-directieuren werd afgestemd, omdat er geene wet op de rijkspolitie bestond. Wij hebben t destijds al zeer zonderling gevonden, dat er geene rijkspolitie zou mogen bestaan, zoolang die rijkspolitie niet door eene wet zou zijn geregeld. Wij achtten die bewering onzer Welgevoerde Tweede Kamer een weinig pretentieuze. De minister schijnt dat ook zoo te hebben begrepen; maar niet zonder eenige aanmatiging van zijnen kant. Want hij heeft het op zich genomen de rijkspolitie te dekretieren bij koninklijk besluit. Naar aanleiding van dien heeft hij het noodige geld aangevraagd in eene voorragt; waarvan de konsiderans eene goedkeuring van het koninklijk besluit inhield. De commissie van rapporteurs heeft voorgesteld, die goedkeuring uit den konsiderans weg te schrappen; omdat zij het niet geraden acht de partiele regeling der rijkspolitie bij koninklijk besluit door de Kamer te doen wijzen: zij toch meent dat de minister heeft niet bepaaldelijk eene wet op de rijkspolitie toegezegd, maar slechts beloofd eene commissie te benoemen, die deze aangelegenheid zou onderzoeken, en daarin eene plaats toegezegd aan den heer Provó Kluijt, van wiens ervaring hij gaarne wenschte gebruik te maken. Wij weten niet welke waarde de Kamer aan deze belofte heeft. Voor ons heeft zij er weinig. Het is immers de ondervinding in Nederland niet geleerd, dat commissiën meestijds slechts werden benoemd, om de zaak, die de openbare meening verlangde tot stand gebracht te zien, op de lange baan te schuiven en met eere te begraven? Daarbij komt dan nog dat de minister van Justitie getoond heeft te behooren tot die klasse van ministers, die veel beloven om weinig te geven. In alle geval, de Kamer heeft zich vereenigd met het amendement van de commissie en de goedkeuring van het besluit tot regeling der rijkspolitie in den aanhef der voordragt doorgehaald.

Een tweede amendement was door de commissie voorgesteld; zij wil de gevraagde som van f 16.000 tot op f 10.900 hebben vermindert. De heer Godetrol heeft te regt aangemerkt, dat dit amendement in strijd is met de motieven, waarop het steunt. Men moet de som of geheel toestaan of geheel weigeren. Ook de meerderheid is van die meening en heeft daarop het amendement met 43 tegen 10 stemmen verworpen en daarop art. 1 met 28 tegen 25 stemmen aangenomen.

Er heeft nog eene discussie plaats gehad tusschen de heeren Wintgens en Provó Kluijt. De eerste was zeer tegen eene al te groote uitbreiding der rijkspolitie, die al ligtelijk ontvallen kan in eene hatelijke en ondragelijke inquisitie, zoo als Frankrijk die onder het Keizerrijk had. De heer Wintgens was daar tegen te dringender, omdat het hetgeen thans bij koninklijk besluit geregeld was, niet bleek waarheen het gouvernement zijne rijkspolitie zou kunnen leiden. De heer Provó Kluijt nam daaruit aanleiding om de politie bij ons te lande, die door den heer Wintgens niet was aangevallen, te verdedigen, maar eindigde met de verklaring, dat ook hij was tegen eene politie, die in Frankrijk een despotisch gouvernement had in de hand gewerkt, en in ons constitutioneel gouvernement niet passen zou.

Een vrij algemeen geakkrediteerd gerucht wil, dat Lodewijk Napoleon zijne ledige uren op het kasteel te Ham doorbragt met het formulieren van dekreten, waarin hij zijne gedachten over eene reorganisatie van de staatsinrigtingen van Frankrijk neerlegde, welke hij, *casu quo*, tot verwezenlijking zou trachten te brengen. Hetzelfde gerucht zegt verder, dat hij honderd-twintig zulke dekreten vervaardigd heeft en *en portefeuille* medebragt, toen hij in 1848 voor het eerst weder den Francken grond betrad. Hetzelfde gerucht verhaalt ten slotte, dat al die dekreten, welke met eene zoo verbazende

snelheid, sinds den 2 December 11, elkander zijn opgevolgd en nog voortduren, geen andere zijn dan die, welke tot dien datum in Lodewijk Napoleon's *portefeuille* geheim werden gehouden. Zoo zou het zich moeten laten verklaren, hoe het mogelijk is geweest, aan Frankrijk bijna elken dag de verrassing te schenken van een nieuw dekreet, dat welk haastig karakter van willekeur het ook vaak dragen moge, altijd getuigt van buitengewone schrandtheid, van diepe kennis van Frankrijk's toestand en behoeften, en van een zeldzaam legislatief talent.

In hoe verre nu al die geruchten juist zijn, is moeilijk te zeggen. Zoo veel echter is zeker, dat de dekreten, door welke Lodewijk Napoleon Frankrijk reorganiseert, zich met zulk eene snelheid opvolgen, dat onze pen niet in staat is ze bij te houden. Vandaar dat wel eens een enkel dekreet passeert, zonder dat wij den tijd hebben ons gevoelen daarover bloot te leggen, en dat wij al heel terreden zijn, indien het ons gelukt uit den stroom van dekreten, die ons sinds den 2 December 11. onspoelt, nu en dan de zoodanige op te visschen, welke als de meest ingrijpende en de gewichtigste moeten beschouwd worden, om bij derzelyer bepalingen een oogenblik stil te staan en de aard en de tendenz van deze met onze lezers te kunnen bespreken.

Welke exemplar van de vijftig & zestig dekreten, die reeds het licht hebben gezien, door ons of geheel onbesproken moesten blijven, of slechts flugtig behandeld konden worden — een is er in de laatste dagen uitgevaardigd, van hetwelk wij nog niets gezegd hebben, en dat intusschen wel van ons oog is beschouwd te worden — het dekreet namelijk op het onderwijs.

Om meer dan eene reden mag dat dekreet op eene aandachtige beschouwing aanspraak maken. Het is waar — wat men op zeer aanmerkelijke gronden dacht dat dit dekreet schenken zou, heeft het niet gegeven. Men verwachtte eene volkomene decentralisatie van het openbaar onderwijs, met andere woorden, men verwachtte de opheffing van de Universiteit, en daar tegenover, behoudens de bevoegdheid van den Staat om scholen op te rigten daar, waar op geene andere wijze in het onderwijs voorzien werd, eene volkomene erkenning van de rechten der Kerk in zake van onderwijs. Die verwachting rustte niet op losse gronden. Zij rustte toch op de duidelijk gegevene verklaringen van den Prins-President-zelf, en op zijne eigene woorden aan een der uitstekendste mannen van Frankrijk. Aan dezen werden door hem de volgende woorden toegevoegd: „Daar zijn slechts twee magten in de wereld, de geestelijke magt en de Staatsmagt. De geestelijke magt moet in de eerste plaats in aanmerking komen; zij alleen kan de maatschappelijke orde redden. Daartoe echter behoeft zij hare volkomene vrijheid en onafhankelijkheid. Ik wil haar die waarborgen. Zoo toch verzeker ik aan Frankrijk het best den terugkeer tot de eerbiediging en de betrachtting der groote beginselen, zonder welke er geene maatschappelijke orde denkbaar is. Worden maar eerst die beginselen aan het volk ingeprent, welnu *qu' alors l'état se sauve comme il le pourra*, dan moge de Staat zich redden gelijk hij kan. Zoo sprak de Prins-President naar aanleiding van het reeds ter publicatie gereed liggende, doch teruggehouden dekreet op het onderwijs; en alle reden bestond er dus om te verwachten, dat hij, ter zake van het onderwijs, doortastende maatregelen zou verordenen.

Zoodanige maatregelen verordende hij intusschen niet. Bij zijn dekreet handhaafde hij de wet van 15 Maart 1850 in schier al hare bepalingen. Het lager onderwijs, gelijk het, ingevolge die wet, georganiseerd is, werd geheel onveranderd gelaten. Evenmin zijn er veranderingen ingevoerd geworden ten aanzien van de vrije instellingen van middelbaar onderwijs. De Universiteit werd almede niet onder den voet gehaald. En zoo bleven ingelijks die door velen gewenschte en voor de toekomst van Frankrijk weldadige verordeningen terug, waarbij aan de Kerk de volkomene vrijheid werd toegekend, om al dat goede te doen, waartoe zij zich, in zake van onderwijs, zou kunnen gevoelen.

Zouden echter deswege luide jammerklagen behooren op te gaan? Zij worden niet vernomen; en wij gelooven

dat de Katholiken van Frankrijk er aich van onthouden, vooral omdat zij nog hetes ongen verwachten.

Het is zoo — bij het besproken dekreet wordt de Universiteit nog niet opgeheven verklaard en geworpt den Katholiken niet dat, waarnaar zij altijd verlangd hebben: de vrijheid voor allen, bij opleiding van alle onderwijs, namens en door een bevoorrecht ligchaam, als de Universiteit, gegeven. Doch in de eerste plaats blijft de toestand gehandhaafd, welke hun door de wet van 15 Maart 1850 gemaakt was; een toestand, van welken binnen den tijd van twee jaren deze de vruchten waren: dat zij twee honderd nieuwe kollegien van middelbaar onderwijs en vrije scholen konden openen, waarop de Staat niets anders vermogt, dan dat hij voor de zedelijkheid en de eischen der gezondheidsleer in die gestichten te waken had. Op dien ingeslagen weg zal men kunnen voortgaan, en het ziet er niet naar uit, dat er voorts hands aan het vestigen van nieuwe vrije scholen een einde zou komen. Het jongste dekreet althans op het onderwijs belet hun dit niet in het minste, en daaromde mogen de Katholiken van Frankrijk vooreerst zich wel ten zeerste gelukkig achten.

Doch, dat mogen zij, daarschoren, evenzeer met hetgeen ten aanzien van de Universiteit veranderd is geworden. Door haar monopolie te verbreken; door in haaren hoogen raad en in alle departementale raden zoo vele nieuwe en met het onderwijs heterogene bestanddeelen in te voeren, had reeds de wet van Maart 1850 groote bressen gemaakt in de Universiteit. Zij bleef echter desniettemin in stand als eigenmagtig ligchaam, met een eigen bestuur en een eigene uitgestrekte magts-bevoegdheid; zoo ten aanzien van het onderwijs als van de professoren. Dat deed vooral de heer Thiers duidelijk uitkomen in zijne redevoering ter gelegenheid van de eerste lezing der wet: „Ik verzeker u, zeide hij, dat de wezenlijkste punten, waarop het voor de Universiteit inzonderheid aankomt, kraachtig zijn gehandhaafd. Wat ik hier zeg kan niet ontkend worden. Wij hebben aan de Universiteit haar rijk personeel verzekerd; wij hebben haar hare eigene jurisdictie gewaarborgd, het recht van graden uit te deelen, van toezigt te oefenen, met één woord, een geheel eigen en onafhankelijk bestuur. Dat zeide hij bin de tegenstanders der wet te vertroosten en voor haaf te winnen; en, in waarheid, het moest een krachtige troostgrond voor hen zijn, dat de Universiteit hare eigene, zelfstandige organisatie behield, en, onder de wet, als onafhankelijk ligchaam gespaard bleef. Wat echter heeft nu plaats, ten gevolge van het dekreet op het onderwijs? Dit: dat haar juist al datgene ontnomen is geworden, wat door den heer Thiers beschouwd werd, als de wezenlijkste punten, waarop het voor de Universiteit inzonderheid aankwam. Zij heeft nog wel een eigen hoofdbestuur; doch voortaan mag dit niet anders dan als een adviseerend ligchaam, ondergeschikt aan het ministerie voor de zaken van het Onderwijs, aangemerkt worden, van welk ligchaam de leden slechts voor een jaar benoemd worden. Een permanenten raad — die waarin Cousin en Thiers zitting hadden — heeft zij niet meer. In de plaats van dien raad zijn generale inspecteurs, die jaarlijks zullen kunnen afgezet worden, benoemd geworden. De benoeming tot het professoraat is haar verder ontnomen, en eindelijk is elk professor van nu af afzetbaar, kunnende hij, niet door eenige Universiteits-magt, maar of door den minister van Onderwijs, of, zoo het professoren der hogere fakulteiten geldt, door den President uit hunne betrekking ontslagen worden. Wat nu vloeit uit al die bepalingen voort? Dat de naam van de Universiteit en een deel van hare organisatie nog in stand mogen zijn gehouden; maar dat zij verloren heeft al datgene, waarop het voor haar inzonderheid, volgens de woorden van den heer Thiers, aan haar hare zelfstandigheid en onafhankelijkheid. Voortaan is zij niets meer in de daad; of wil men dat zij nog iets is, omdat zij nog in naam bestaat, zij is dan niets meer dan eene instelling, volstrekt afhankelijk van en onderworpen aan de Staatsmagt. Daarin — wie zal het ontdekken? — schuilt nu wel weer een ander gevaar voor Frankrijk. Want de Staat evenmin bevoegd is tot het oecelen van het aantal van schoolmeester als een Universiteits-ligchaam, dat

...magt, had, ...; het is desnoetlemin on-
miskbaar, dat, zoo de wet van 15 Maart 1850 de
magte der Universiteits-regentatie ontworpen had, het de-
kreet van 10 Maart 1852 daaraan alle eigen bestaan
ontnomen en haar tot volstrekte magtelootheid gedoemd
heeft.

En zoo mogen wij ons derhalve ten minste daarin
verheugen, dat, terwijl aan het vrije onderwijs gene
vrij ruime vrijheid is behouden, het Universiteits-onder-
wijs, door het besproken diktatoriaal dekreet, alweer
eenige schreden nader is gebracht geworden aan zijn val —
het Universiteits-onderwijs, dat, volgens de kernachtige
woorden van den graaf de Montalembert, »onder de
Restauratie gevormd had wat men toen ter tijde bestem-
pelde met de namen van liberaal en revolutionnair,
dat onder de Julij-regering republikeinen vormde en
onder de Republiek socialisten!»

Men schrijft ons het volgende, dat wij aan de aan-
dacht van den heer van Hall, wien het aangaat, aan-
bevelen:

»Niet gewoon de meestal vervelende redevoeringen
der Leden van de Tweede Kamer te lezen, trok nogtans
de beschouwing in uw geacht blad van 13 dezer, over
de redevoering van den oud-minister van Hall mijne
aandacht. Daarin komt onder anderen voor, dat de heer
van Hall heeft gezegd: »de inkomende regten treffen
ook voornamelijk voorwerpen van weelde,» en de heer
van Hall meent te mogen zeggen, »dat ook daarin de
mindere standen niet deelen.» Dit is eene stellige on-
waarheid; en de heer van Hall, onder wiens ministerie
het tegenwoordige tarief is in werking gekomen, moest
dat beter weten. Het is bekend, dat de manufacturen
38 pCt. van de geheele som der inkomende regten
opbrengen, en van dit gedeelte der regten betalen de
mindere standen meer als de voornamen, want door de
bepaling in het tarief, dat: van de lakens, alsmede
van alle wollen goederen, de zes Ned. ellen méér dan
een pond wegende, de regten volgens het gewicht wor-
den berekend, zijn juist de geringste soorten van wollen
goederen, als Baai, Bocking-Baai, Flushing, Calmuk,
Pije, enz., welke bijna uitsluitend door de mindere
standen worden gebruikt, het hoogst belast, en wel
in zoodanige onbillijke verhouding, dat de regten, naar
mate de goederen, zwaar en van geringe waarde zijn,
van 12 tot 30 pCt. bedragen; en daarentegen van fijne
goederen, bij voorbeeld Laken van van 6 a 9 de el,
de regten nauwelijks 2 tot 3 pCt. beloopten.

»Het is wezenlijk alsof de ontwerper van het tarief
de mindere standen door deze belastingen, bij af-
zondering, zwaar heeft willen belasten; en het is on-
begrijpelijk hoe de heer van Hall, die toch zijn eigen
werk behoorde te kennen, aangaande de inkomende
regten zulk eene onjuiste verklaring konde doen.

»Ik heb dan ook gemeend deze daadzaak aan het le-
zend publiek bekend te moeten maken, welke tevens
tot waarschuwing kan dienen, om niet te veel waarde
te hechten aan de autoriteit van den naam des heeren
van Hall.»

De Prins-President der Fransche Republiek heeft dezer
dagen een dekreet uitgevaardigd tot regeling van de
militaire geneeskundige dienst.

Het Provinciaal Blad van Noord-Holland bevat eene
circulaire van den Staatsraad-Kommissaris des Konings
in dat gewest aan de Plaatelijke Besturen, betreffende
de verjarings-termijn van schuldvorderingen ten laste
der Gemeenten. De Staatsraad-Kommissaris herinnert
daarbij aan de bepalingen der wet van 8 November 1815
en aan den inhoud van art. 29 der wet van 5 Oktober
1841, betreffende de verevening van schuldvorderingen
ten laste van het Rijk, en aan de verplichting om zoo-
danige schuldvorderingen voor den eersten Julij aan-
staande, in te dienen.

In de zitting van den hoogen raad der Nederlanden
van gisteren, heeft de procureur-generaal Mr. van Maanen
zijn konklusie voorgedragen in de zaak van J. Slothoorn,
betreffende den moord in de Kalfjeslaan. Na eene
ontwikkeling der gronden tegen het door den verdedi-
ger des requirants aangevoerde kassatie-middel, heeft
de procureur-generaal gekonkludeerd tot verwerping der
voorziening. De uitspraak is bepaald op 13 April a.s.

Men schrijft uit Nijmegen, dd. 22 Maart, aan het
Huidesblad: »Schier dagelijks passeren of overvachten
honderde landverhuizers, welke door de Nederlandsche en
Pruissische stoomboot-maatschappijen, uit het havenland,
ter inscheeping, naar Rotterdam worden vervoerd. Ook
ter dezer stede worden wederom door een groot persoo-
nen aanstalten gemaakt om den vaderlandschen bodem
vaarwel te zeggen en den zetel van hunne wonen naar
Noord-Amerika over te brengen.»

Z. M. heeft benoemd tot raadsheer in den Hoogen Raad
der Nederlanden, Mr. J. Crans, thans raadsheer in het pro-
vinciaal gerechtshof van Zuid-Holland; en tot deurwaarder bij
den Hoogen Raad der Nederlanden M. T. van Paasschen,

thans eerste klerk ter griffie van het provinciaal gerechtshof
in Zuid-Holland.
Bij 's Konings besluit van den 21sten Maart jl., is de Oost-
indische ambtenaar met verlof hier te lande, D. S. Steijn
Parvé, eervol uit 's lands dienst ontslagen.
Het Staatsblad N°. 30, bevat de Wet van 4 Maart jl.,
houdende naturalisatie van Jean Eugene Dupont, Friedrich
Wilhelm Peters, Erneste Ferdinand Hubert Mare van Bylandt
en van Auguste Gayet.

BUITENLANDSCHE BERICHTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 24 Maart. De Prins-President heeft bij de-
kreet van 22 dezer, de betrekkingen geregeld tusschen
den Senaat, het Wetgevend Ligchaam en het Uitvoerend
Gezag, en ingevolge den geest der Konstitutie, de or-
ganieke voorwaarden van derzelver onderlinge betrek-
king vastgesteld.

De Constitutionnel meldt dat het traktement van den
President van het Wetgevend Ligchaam op 100,000
franks is bepaald. De functien van vice-president en se-
kretaris zullen niet bezoldigd worden. Er zullen twee
kwastors zijn, wier salaris zal worden bepaald op 12,000
franks.

Aan ieder lid van den Senaat en van het Wetge-
vend Ligchaam zal eene medaille worden uitgereikt,
gelijk zulks bij de voormalige volksvergaderingen heeft
plaats gehad.

Op de Tuilleries, in de maarschalken-zaal, zal de
plechtige eedsaflegging den 29 Maart plaats hebben. De
Prins-President, omringd van zijne adjudanten, orden-
nans-officiëren, zijne ministers en de leden van den
Staatsraad, zal op eene verhevenheid plaats nemen; te-
genover den Prins-President zullen aan de eene zijde de
Senaat, en aan de andere zijde, het Wetgevend Lig-
chaam zich scharen. De President zal vervolgens eene
aanspraak houden; daarna zal het formulier van den
eet worden voorgelezen; ieder lid van den Senaat en
van het Wetgevend Ligchaam zal zoodra zijn naam wordt
afgeroepen, van zijne plaats af de woorden: *Dat meer*
ik! nitspreken!

De geestelijkheid, de regterlijke magt en het korps
diplomatiek zullen bij deze plechtigheid vertegenwoor-
digd worden; terwijl een klein aantal plaatsen voor de
tot bijwoning der zitting genoodigde personen bestemd is.

Ook zal, naar men verneemt, vóór den 29 dezer een
dekreet worden uitgevaardigd, hetwelk als reglement
voor de zittingen van het Wetgevend Ligchaam zal
dienen.

De afgevaardigden zullen, gelijk vroeger, onschend-
baar zijn en niet dan met vergoeding van het Wetge-
vend Ligchaam geregeld vervolgd mogen worden. In
de gewone zittingen zullen de leden van het Wetge-
vend Ligchaam, zelfs die het woord voeren, het ambts-
gewaad niet behoeven te dragen.

Van elke zitting zullen twee processen-verbaal wor-
den opgemaakt: een zeer kort, hetwelk alleen de uit-
komsten vermeldt en zeer vroeg aan de dagbladen zal
worden bezorgd, en een zeer uitvoerig verslag, hetwelk
den naam der sprekers en den zakelijken inhoud hunner
redevoeringen opgeeft, en eerst in den avond aan de
dagbladen zal bezorgd worden. Geene redevoering zal
mogen worden openbaar gemaakt, dan wanneer de Ka-
mer tot het drukken daarvan magtiging heeft verleend.
De leden zullen alleen op hunne plaats mogen spreken;
het spreekstoelte is weggenomen.

De afgevaardigden zullen, gelijk vroeger, onschend-
baar zijn en niet dan met vergoeding van het Wetge-
vend Ligchaam geregeld vervolgd mogen worden. In
de gewone zittingen zullen de leden van het Wetge-
vend Ligchaam, zelfs die het woord voeren, het ambts-
gewaad niet behoeven te dragen.

Elke persoonlijkheid, alsmede elk brief van goed- of af-
keuring is strengelijk verboden.
Wanneer een lid, naar het gevoelen van den voor-
zitter, de orde stoort, en, na luidde gewaarschuwd te
zijn, niet onmiddellijk het stilzwijgen in acht neemt,
wordt hij uit de zaal verwijderd, en zal geen deel meer
aan de zittingen mogen nemen, gedurende een tijdver-
loop, dat echter 14 dagen niet zal mogen te boven gaan.
In het departement, hetwelk beduidt lid afvaardigde,
zal van diens gedrag, door middel van aanplakking,
openbare afkondiging worden gedaan.

De Moniteur bevat een dekreet waarbij bepaald wordt
dat de leden der regterlijke magt binnen een maand,
te rekenen van 29 Maart den eed zullen afleggen. De
President zelf zal den eed ontvangen van de leden van
het hof van Cassatie en van de eerste presidenten en
de procureurs-generaal aan de hoven van appel.

De Moniteur bevat nog een dekreet waarbij eene
wijziging wordt gebracht in de verkiezing van den raad
van discipline voor advocaten. Een advocaat die disci-

plinaire straffen zal hebben ondergaan, zal meermalen 10
jaar lang in zijne functien worden geschorst.

De Moniteur bevestigt heden een dekreet op de hos-
pitalen; de kommissien van bestuur over die inrigtin-
gen zullen voortaan uit vijf leden bestaan, te benoemen
door den prefekt; jaarlijks treden de kommissien af,
om door andere vervangen te worden.

Naar men verneemt, zijn ten gevolge van het dekreet
tot konversie der 5 pCts. in 4½ pCts., tot dusverre 130
aanvragen tot remboursering van inschrijvingen op het
nationaal grootboek ingekomen, te zamen een jaarlijksch
rentebedrag van 34,000 fr. vormende.

De Moniteur bevat het officiele bericht, dat onze
geschillen met Marokko geheel vereënd zijn. De Keizer
heeft een nieuwen brief aan den Prins President ge-
schreven, om hem kennis te geven dat de Fransche zaak-
gelastigde zich altijd vrijelijk en onmiddellijk tot het
hof van Fez zoude kunnen wenden. Niets verhinderde
langer den terugkeer van onzen zaakgelastigde naar
Tanger.

De kandidaat der regering heeft de nederlaag ge-
leden bij de verkiezingen, die Zondag en Maandag te
Lyon plaats gehad hebben. De heer Henon, de socia-
listische kandidaat, die reeds bij de verkiezingen op
29 Febr. de meeste stemmen bekomen had, is nu be-
paaldelijk gekozen.

De Presse verhaalt dat gedurende den vorigen
nacht een groot aantal personen in paleis-Royal zijn ge-
arresteerd. Ten 9 ure des avonds omringden de agen-
ten des gezags het Hongaarsche koffijhuis in de straat
St. Honoré, en namen er een dertigtal habitues in hech-
ten die aanstonds naar de prefektur van politie wor-
den gebracht. Ook zijn er des nachts verscheiden perso-
nen, meest kleedermakers, in hunne kamers gearresteerd.

De Universiteit verhaalt dat vele voornamen ingezetenen
van Savoije de beschieting van Frankrijk inroepen, te-
genover het gouvernement van Sardinië.

Een bericht uit Konstantinopel, dd. 3 Maart, aan de
Constitutionnel, berigt dat aldaar een Fransch fregat werd
verwacht, waarvoor door de Porte, even als in 1841 voor
een Oostenrijksch en in 1845 voor een Engelsch fregat
vaartuig geschiedde, verlof tot het doorvaren der Os-
manische verieënd was. Ook werd er dagelijks het Neder-
landsche fregat Sumatra verwacht. De Russische gezant
bij de Porte, de heer von Titoff, zoude zich eerstdaags,
om reden van gezondheid, naar Italië begeven en de
waarneming zijner betrekking aan zijnen gezantschaps-
secretaris overdragen.

Madrid, 18 Maart. De Orde der Bevoordelgden
pers volstrekt ophelderingen moet vragen aan de rege-
ring, waarom aan den gen. Concha het bestuur van
Cuba is ontnomen.

Men zegt dat de regering voornemens is de metate
universiteiten naar de kleinere steden en provinciën over
te brengen; de overige zouden gesupprimeert worden.
Die van Madrid zou naar Alcalá worden overgebracht,
die van Barcelona naar Gervera, die van Sevilla naar
Ossuna, terwijl die van Valladolid met die van Salamanca
zal vereenigd worden.

Te Barcelona is eene werkplaats van valsche mun-
ters ontdekt.

Volgens berichten van Lissabon had de Kamer van
Afgevaardigden 12 artikelen van de gewijzigde grond-
wet aangenomen; de regering had verklaard, dat de
heffing der direkte en indirecte belastingen jaarlijks
aan de goed- of afkeuring der Wetgevende magt zou
onderworpen worden. De herziening van het Charter
had in den Senaat niet veel tegenstand gevonden.
Koningin Dona Maria en haar doorl. gemaal hebben
van een aanzienlijk gedeelte van hunne dotatie ingevolge
het Charter, ten behoeve van schatkist, afstand gedaan.

ENGLAND.

LONDEN, 24 Maart. Sir Evans deed dezer dagen
eene motie in het Huis der Gemeenten strekkende om
het leedwezen van het Huis der Gemeenten te verhoogen
te stand, door de regering te bevelen de oprigting
der vrijwillige schutters-korpsen te bevelen. De poging mislukte
echter.

De laatste zittingen der beide Huizen waren vrij on-
beduidend. In het Huis der Gemeenten stelde de heer
Fremer eene belasting op de hop voor, doch de heer
d'Israeli zeide dat dit zou te pas komen bij de herzie-
ning der belastingen. De heer Anderson sprak ten voor-
deele van den Pacha van Egypte, en eischte de mede-
deeling der briefwisseling tusschen het Engelsche kabi-
net en de Porte over het geschil, doch de heer d'Is-
raëli en Lord Russell verklaarden zich tegen de openbaar-
making van bescheiden over eene zoo teedere zaak. De
voorsteller trok daarop zijne motie in.

Het Huis zal weldra voor 14 dagen vakantie ne-
men ter gelegenheid van het Paascheest.

Lord Naas is te Caleraine verhozen zonder tegen-
stand, vermits zijn mededingers de heer Kennedy ge-
weigerd had met hem in het strijperk te treden. Lord
Naas mag, alzo thans, in het Huis der Gemeenten zitting

a 1031; Portugal 5 pc. 98 a 100; 4 pc. 95 a 97

7-10 January 1968; 1968